

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2019. június hó 5. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

### Í T É L E T E T:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2019. február 6. napján kihirdetett 10.B.669/2018/14. számú ítéletét **megváltoztatja**:

A vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 7 (hét) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt is.

A másodfokú eljárásban 9.140,-Ft (kilencezer-egyszáznegyven) forint büntügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlott köteles.

### I n d o k o l á s

A Veszprémi Törvényszék 2019. február 6. napján kihirdetett 10.B.669/2008/14. ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat emberölés bűntettének kísérletében (Btk.160. § (1) bekezdés). Ezért 9 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a büntügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője a minősítés megváltoztatásáért és a büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.102/2019/3. számú átiratában nem tartotta alaposnak a minősítés megváltoztatásáért és a büntetés enyhítéséért bejelentett fellebbezést. Rámutatott, hogy a felülbírálat teljes körű, a törvényszék a bizonyítási eljárás lefolytatása során eljárási szabálysértést nem vétett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is megvizsgálta, s azokat logikusan értékelve, mérlegelő tevékenysége eredményeképpen megalapozott tényállást állapított meg. Amellett érvelt, hogy az írásba foglalt ítéletben a törvényszék kellően megindokolta, hogy a jogos védelmi helyzetre irányuló vádlotti védekezés miért nem foghatott helyt.

Hivatkozott arra, hogy a tényállás alapján a törvényszék a vádlott büntetőjogi felelősségét okszerűen állapította meg, s helytállóan vont le azt a következtetést, hogy a vádlott terhére az emberölés bűntettének befejezett kísérlete róható. Kifejtette álláspontját arról, hogy törvényszék állapította meg azt, hogy a vádlott a cselekményét eshetőleges szándékkal követte el. E körben hivatkozott arra, hogy az önhibából eredő ittas állapotú elkövetés okán a cselekmény tárgyi oldalának

vizsgálatával lehet a bűncselekményt minősíteni, s eszerint az ölési szándékkal, 14,5 cm pengehosszúságú késsel, közepesnél nagyobb erővel, szívójákra leadott szúrás arra mutat, hogy az elkövető a cselekmény elkövetésének időpontjában a sértett halálát kívánta. A tárgyi oldali elemek tehát az elkövetőnek az emberölésre irányuló egyenes szándékát támasztják alá.

A büntetés kiszabási körülmények értékelésével kapcsolatban kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság teljeskörűen feltárta az enyhítő és súlyosító körülményeket, melyek alapján a vádlott által megvalósított bűncselekmény vonatkozásában irányadó törvényi középértékhez közelítő szankciót a vádlott tettével arányban állónak, és a büntetés céljának elérése végett szükségesnek is tartotta.

Az ítélet egyéb rendelkezéseit helytállónak találta, a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában az eltérő minősítés megállapítása mellett a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését fenntartotta. Arra hivatkozott, hogy tévedett az első fokon eljáró Veszprémi Törvényszék, amikor emberölés kísérletének minősítette a vádlott által elkövetett bűncselekményt. Rámutatott arra, hogy a **vádlott** elismerte, hogy ő szúrta meg a vádiratban szereplő késsel a sértettet, de tagadta, hogy emberölésre irányult volna a szándéka. Nem vitatva azt a tényt, hogy a szúrással okozott, a mellüreget megnyitó, bordát sértő szúrt sérülés életveszélyes sérülés volt, azzal érvelt, hogy az eset összes körülményeinek vizsgálatával a helyes következtetés az, hogy a vádlott által elkövetett cselekmény életveszélyt okozó testi sértés. Felhozta azt, hogy az esetről kizárólag olyan személyek vallomásaiból rendelkezik a bíróság közvetlen információkkal, akik mind jelentős mennyiségű alkoholt fogyasztottak a vádbeli napon és azt megelőzően, ezért a nyilatkozataikat megfelelő fenntartással kell kezelni. Részletesen taglalta, hogy álláspontja szerint az elkövetéskori tudati állapot tisztázásánál milyen alanyi és tárgyi tényezők tárhatóak fel, melyeknek eredményeképpen akként foglalt állást, hogy az a helyes következtetés, hogy a vádlott által elkövetett cselekmény helyes minősítése a Btk.164. §(1) bekezdésében írt és a (8) bekezdése szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette.

A törvényszék ítéletének megváltoztatását indítványozta a fellebbezésében foglaltak szerint, míg a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát az életveszélyt okozó testi sértés büntetettének büntetési tételét alapul véve a középértéktől a vádlott javára eltérve, jelentősen enyhítse az elsőfokú ítéletben is taglalt enyhítő körülmények túlsúlyára is figyelemmel.

A védő a nyilvános ülésen a fellebbezés írásban benyújtott indokolásában írtakkal egyezően a minősítés megváltoztatása mellett érvelt. A vádlott bűnösségének életveszélyt okozó testi sértés büntetettében történő megállapítását és rövidebb tartamú - a büntetési tételkeret középértékét el nem érő - szabadságvesztés büntetés kiszabását indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban írtakkal egyezően - az ott felsorakoztatott érvek mentén - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, valamint a védői érveléssel ellentétben a minősítés változatlanul hagyását indítványozta.

A vádlott utolsó szó jogán enyhébb minősítés megállapítását kérte.

A bejelentett fellebbezés - enyhítést célzó részében - megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás lefolytatásakor eljárási hibát nem vétett.

Az elsőfokú bíróság valamennyi, a rendelkezésre álló bizonyítékot teljességében, a logika szabályainak megfelelően értékelt. E körben megfelelően rámutatott arra, hogy a részben egymásnak ellentmondó bizonyítékok közül melyiket és miért fogadott el. Ekképp a törvényszék által megállapított tényállás megalapozott, az mentes a Be. 592. §-ban rögzített hibáktól, így a tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Helyesen következtetett a tényállásból az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és helyes a bűncselekmény jogi minősítése is.

Itt mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a fellebbviteli eljárásban a minősítést támadó fellebbezés már csak azért sem foghatott helyt, mert a vádlott cselekvősége, az indulati megnyilvánulások, a sérülés okozását követő cselekedete egyértelműen utal arra, hogy a vádlott szándéka nem testi sérülés okozására, hanem a sértett életének kioltására irányult. Ezt támasztja alá, a sérülés kivitelezésének módja, a célzott testtájék támadása, a vádlottnak a sértetthez intézett fenyegetése, majd pedig a sérülés ellátásának megakadályozásnak érdekében tanúsított magatartása, melyet az elsőfokú bíróság pontosan, időrendben rögzített.

A vádlott ugyan ittas állapotban volt a cselekmény elkövetésekor, azonban ez nem akadályozta őt abban, hogy cselekményének veszélyes voltát ne ismerte volna fel. A tőle távolabb lévő sértettet, harmadik személy testi közelségében a mellüreg megnyitását eredményező célzott szúrással támadta eredménnyel az ölési szándékot kifejező szóhasználat kíséretében. Minthogy valamennyi tényállási elem fennáll, így a „csak sérülés okozásának szándéka” a józan ész és az általános élettapasztalat alapján is kizárt. Ezt erősíti a távkapcsoló működésképtelenné tételét eredményező magatartása is abban a hiszemben, hogy az a segítség hívásához szükséges eszköz.

Mindezen körülmények alapján az eltérő minősítésre irányuló védelmi fellebbezési indokokat a másodfokú bíróság megalapozatlannak találta, és megállapította, hogy a törvényszék által megállapított minősítés helyes és egyúttal törvényes is.

Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket feltárta, és azokat többnyire helyesen értékelte. Kétségtelen tény, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény igen súlyos, a törvényi középérték esetében 10 év, melyből kell kiindulnia a bíróságnak a büntetés kiszabásakor. A másodfokú bíróság ugyanakkor rámutat arra, hogy a cselekmény elkövetésekor 50. életévét már betöltött, eddig büntetlen előéletű vádlottal szemben korára tekintettel ez az enyhítő körülmény nagyobb súlyú. Az alkalmi jellegű elkövetés - bár ennek a bűncselekmények ez tipikus jellemzője - szintén számottevő büntetékiszabási tényezőként értékelhető. Az elsőfokú bíróság is utalt a kísérleti szakban maradt bűncselekmény esetén a büntetést csökkentő tényezőre, ugyanakkor a másodfokú bíróság álláspontja szerint az eljárásban a vádlott már képes volt szembe fordulni tettével, így azt nagyobb nyomatékkal kell értékelni.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama bár a törvényi középértéket nem éri el, de a fentiek alapján jelentős korrekcióra szorul. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlott cselekményében és személyében rejlő társadalomra veszélyességet is alapul véve lehetőséget látott az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés jelentős enyhítésére.

A mellékbüntetés, valamint az elsőfokú bíróság által felhívott járulékos rendelkezések helyesek, azok megváltoztatására törvényes alap nincs.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a jogerős határozat meghozataláig a vádlott előzetes fogvatartásban volt, így ezt az időtartamot a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdés alapján beszámította a szabadságvesztés tartamába.

A másodfokú eljárásban felmerülő bűnügyi költség viselésére a vádlott a Be. 613. § (1) bekezdése alapján köteles.

A fentiekre tekintettel az ítélőtábla a Be. 599. § (1) bekezdés alapján tartott nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta.

Győr, 2019. június 5.

Szalaiiné dr. Joánovits Krisztina sk.  
előadó bíró. Péntek László sk. a  
tanács elnöke. Csák Csilla sk. bíró

A Veszprémi Törvényszék 10.B.669/2018/14. számú ítélete a másodfokú bíróság ítéletében foglalt változtatással 2019. június 5. napján jogerős.

. Péntek László sk.  
a tanács elnöke